

Es esmu piedalījiesies Latgales Dziesmu svētkos. Tolaik man bija 19 gadi. Dziedātāji bijām daudz. Braucām ar vilcienu, pa ceļam dziedājām. Man ir bilde, kur mēs abas ar draudzeni skatāmies pa vilciena logu, braucot uz Daugavpili. Kāds mūs bija uzņēmis, nezinu – kurš. Atsūtīja mums pēc tam to bildi.

Atkāpe vēsturē. Brošūrā „Latgales dziesmu svētki, 1940. gada 15. un 16. jūnijā Daugavpilī” minēts, ka no Valkas svētkos piedalās Lugažu aizsargu nodaļas koris (diriģents A. Priednieks) un Valkas aizsargu pulka štāba koris (diriģents Jānis Vilciņš).

Daugavpilī toreiz vīrs dienēja parastā dienestā, toreiz gan vēl nebija vīrs. Mēs jau pa to Daugavpils cietoksni vairāk staigājām, kā dziedājām. Koncertā, kad visi bijām sastājušies, ziņoja, ka nāks Ulmanis. Sarkanais paklājs bija izvilktis, man vēl tagad acīs viņš ir. Uzreiz atskan signāls un runā, ka Rīgā ir aplenkums un ka Ulmanis nebūs. Mēs nodziedājām tāpat tos dziesmuvētkus. Daugavpilī jau nekas nenotika. Bet tad, kad nodziedājām, mēs jau visi taisījāmies uz māju. Es aizbraucu līdz Rīgai un tajā Rīgas stacijā jau gāja ņigu ņegu. Es tik taisījos, ka tieku projām uz māju. Bet tie, kas bija palikuši Rīgā uz otru dienu, tie gan bija knapi, knapi uz māju tikuši. Ulmanis bija saņemts ciet, un tanki jau bija Rīgā.

Es jau sākusī esu dziedāt no ganiem, trīs vasaras es esu gājusi ganos. Pirmā vasara man bija Ērgemē, tādi „Labārti”, Klaipi tur dzīvoja toreiz. Tādā kalnā augšā bija māja. Stacija nebija tālu. Mazais bānītis gāja, ar to no Valkas braucu. Otru gadu es biju ganos pretī slimnīcai, kur tagad tās jaunās mājas ir uzceltas. Tur bija tāda saimniece un mājas bija „Šķirstnieki”, Jērumi tur tādi dzīvoja. Viņiem bija rentnieks, kuram bija trīs dēli. Viņi bija igauņi, es mācēju igauņiski, tāpēc mani pieņēma. Es tur ganīju govis taisni tajā pļavā pāri ceļam, kur tie dīķi pretī slimnīcai (tad jau slimnīcas vēl nebija). Trešo vasaru es biju „Kalgulbjos” – tas ir pie Pastsila, mežsarga mājas

bija, tur ceļmalā ganījām tās govis to pēdējo vasaru. Visādas dziesmas dziedāju: „Maza biju, neredzēju” – to es atceros, „Dziedāj’ tautu tīrumā”, visādas tādas dziesmas.

Kad pabeidzu pamatskolu, dabūju adāmmašīnas un sāku strādāt. 1941. gadā apprecējos ar to pašu karavīru. Viņu iesauca atkal armijā. 1942. gadā man piedzima meita. Vīrs meitu redzēja tikai, kad kristījām sešu mēnešu vecumā. Pēdējo reizi redzēja, kad viņa vēl negāja kājām. Pēc tam es savu vīru redzēju pēc 50 gadiem. Jā, tā viņš ir... *(Pēc kara Hildas vīrs palika Vācijā, pēc tam devās uz ASV – J.Č.)*

Mēs bijām projām vienu laiku no Valkas. Kara laikā devāmies uz Kārķiem. Pēc tam cauri Burtniekiem aizbraucām uz Pāli. Kādi desmit gadi vai vairāk tur nodzīvojām. Arī tur turpināju dziedāt.

Tad mani pierunāja braukt atpakaļ uz Valku. Sāku strādāt trikotāžā.

Mums ļoti labi gāja, cilvēki strādāja divās maiņās, visim bija algas, visi bija paēduši.

Mums bija ansamblis darba vietā – tāda Sīmaņu Astrīda, Lidija un Elza bija tāda un es, mēs četras tur uzstājāmies vienmēr. Divus gadus es biju kultorgs. Ekskursijas organizējām.

Korī sāku dziedāt tad, kad Bērziņš atnāca. Braucām visur, aizbraucām uz Latgali, tur tik daudz dziedājām un skaisti. Vai tad kāda gulēšana tur! Mēs dziedājām vairākās

balsīs, skatāmies pirmajā vietā nāk cilvēki, otrā vietā nāk cilvēki. Tā mēs visu nakti nodziedājām, cilvēki klausījās, kā mēs, ekskursanti, dziedam. Daudz kur arī uzstājāmies. Tukumā mēs bijām sieviešu koru salidojumā.

Ar kori mēs ļoti daudz braucām ekskursijās. – uz Kaukāzu bijām, Lietuvā, Igaunijā bijām. Uz Kaukāzu bija ļoti jauka ekskursija.

Mēs savu grupu nodēvējām par ekipāžu „Dienvidvējš”, sacerējām arī himnu, vārdu autore bija Anita Zvirgzdiņa.

Ekipāžas „Dienvidvējš” himna.

Vasaras saule, kad zeme sāk mosties
 gurdums, rūpēti pamazām zūd
 Kāstojam, tomēr, lai tālās postes
 gribam „Kaukāža gūstenni” rīt.

Mūsu šo lēnā Egona vadītis
 kuģis „Dienvidvējš” fālumā tuoc
 Mūsu grūtības, briesmas un dzeismas
 vienā jūtrā mūs sēdēt spēš.

Kaukāža kores aiz kalnāja sniegā,
 Kļūstam, aizas virāzāst mums stāj
 Lēn savijas serpenta lentā
 Krakām, grūžini svecēnos māj.

Cipreju slaidum un Elbeira sniegi
 Kvēli dailumam, kēdēzā mūs,
 Steper saule mūs, rāstīto lēgi
 Līrār kaisis lēceka, lēgjam mums.

Kislovodska jau tāluma vera
 Sēnu ūdeņi veldzi mums dod,
 Tagad kauktisim draugi, ak draugi
 Visu to, ko mums Kaukāži spēj dot.

Lielu prieku visiem sagādāja Kaukāza skaistā daba, bet lielu jautrību radīja ik rīta vingrošana.

Sākumā mēs bijām vienkārši Valkas kultūras nama koris, vēlāk visi gudroja – kā un kas, un sauca, vai tādu vārdu un tādu. Pēdīgi izgudroja – „Tālava”. Tālivaldis un Tālava. Jauki jau mums gāja.

Daudz esam bijuši Dziesmu svētkos, kādos četros. Atceros simtgades Dziesmu svētkus – tie bija pēdējie, es tad vairāk dziesmusvētkos nebiju. Uz šiem svētkiem arī nebraukšu. Kur es tik jauns braukšu! Lai brauc vecāki!

Kādreiz svētkos, atceros, mēs gulējām vienā klasē, bija matračī laikam zemē. Kas tā par gulēšanu – agri no rīta augšā, mašīnā iekšā, davai uz estrādi, ne cik ilgi – atkal mašīnā, atkal atpakaļ uz ēšanu. Atkal

nezin kur – vienā braukāšanā. Sākumā braucām ar vaļējām mašīnām, vēlāk jau ar autobusu. Piedalījāties arī koru karos. No virsdiriģentiem man vislabāk Mednīts patika. Viņš kaut kā mācēja, visi jau nav diriģenti. Viņš pilnīgi tā kā mutē ielika iekšā visu. Nebija jau slikti tie citi arī – Derkēvica Ausma... Visi jau bija labi.

Šajā fotogrāfijā Bērziņš ar vairākām dāmām. Un kur tad nu bez manis! Bērziņš bija ļoti jauks cilvēks, ļoti jauks. Viņa sieva arī nāca dziedāt. Tad, kad Bērziņš vairs nebija, tad es arī vairs nedziedāju.

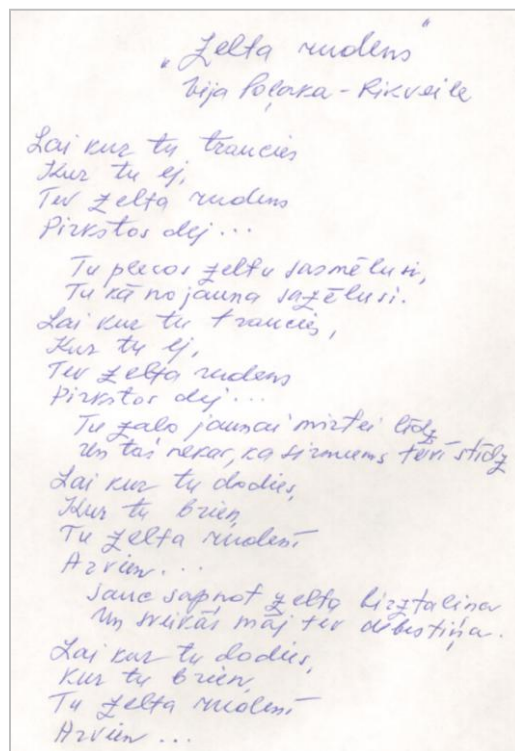
Tagad atkal dziedu „Zelta rudenī” jau no 2002. gada. Mēs jau nemaz netaisījāties, ka mēs dziedāsim vai kāds koris, vai dziesmu svētkos piedalīsimies, vai ko. Mēs vienkārši sarunājām, sarunāja sievietes, ka ies vienkārši kā pensionāri kopā pasēdēs pie kafijas galda. Pēdīgi iznāca – tagad, kas grib to kafijas galdu, tie vairs nenāk. Nāk tie, kas īstie dziedātāji.

Tagad no dziesmām labāk jau patīk „Vītoliņš”, ko Igauni dzied šlageraptaujā. Šī man ir mīļa dziesma. Kad dzied Igauni šito un arī to „Lietaino dienu”, norakstu vārdus un dziedu. Ozols un draugi, ko dzied „Bij maija ziedi”, „Radžupīte”, „Vai nāksi, draugs” – tās jau visas mūsu dziedamās dziesmas, tāpat, ko dzied Normunds ar Ingu –

„Sēdēsim laivā abi”. Tās jau zināmas, tā ka atliek tikai dziedāt. Korī – vai ko mēs dziedam! Kad mēs ballējamies un ja vēl drusku iedzer, tad jau iet pavisam vaļā.

Atkāpe nesenā pagātnē. Aldis Dubļāns raksta par pensionāru kluba „Zelta rudens” 90 gadu jubileju (Ziemeļlatvija. 2011, 1. marts): „Par svētku kulmināciju var uzskatīt kluba dalībnieces Hildas Pričinas sveikšanu viņas 90 gadu jubilejā.. Sirmajai kundzei nekad nekas nesāpot. ..uz visiem kora mēģinājumiem Hilda ierodas ar priecīgu prātu un humora pilna. „Man vēl desmit gadi jādzied,” pārliecināta jubilāre.. Viņa atzīst, ka pašlaik jūtoties kā 50 – 60 gadus veca. Joprojām patīkot gan dziedāt, gan dejot.

Koristi viņai bija sagatavojuši dziesmu „Zelta rudens”, ko Reinis Būda nosauca par kluba himnu.”

Spēku rodu no tā, ka laikam es ticu Dievam. Kāds jau ir kas to cilvēku vada. Mēs jau no dzimšanas esam nolemti. Katram jau savs liktenis ir nolikts, mēs nekur no sava likteņa neizbēgsim. To nu es nezinu, cik man ir nolikts, bet gribētu jau līdz simtam! Dziesma jau arī palīdz. Es jau par savu dzīvi varētu vai veselu grāmatu sarakstīt! Skaisti, skaista dzīve – lai cik grūti gājis!

Hilda Pričina (92 gadi)